

שיעור שמיני

גדרי רשויות שבת

מראי מקומות: דף ה ע"ב "היה קורא בספר על האיסקופה" וכו' – תוספות, רמב"ן ורשב"א; דף ז ע"ב "חורי רה"י" וכו', ורשב"א שם; דף ח ע"א "אמר עולא" וכו', ותוספות רי"ד שם; דף צט ע"ב "בעא מיניה רב מרדכי מרבא" וכו', ורמב"ן שם; רשב"א לדף ה ע"א ד"ה הא דאמרינן; רמב"ם, הלכות שבת, פרק יד הלכה יח, ומגיד משנה שם; שו"ע או"ח סימן שמה סעיף י, וביאורי הגר"א שם; שם, סימן שנב סעיף א, מגן אברהם ס"ק ה, והגהות רבי עקיבא איגר שם.

"א"ר אבין א"ר יוחנן: הכניס ידו לתוך חצר חבירו וקיבל מי גשמים והוציא – חייב... והא לא נח. כדאמר ריבא: בכותל משופע, הכא נמי בכותל משופע. והיכא איתמר דרבא? אהא דתנן: 'היה קורא בספר על האיסקופה ונתגלגל הספר מידו, גוללו אצלו; היה קורא בראש הגג ונתגלגל הספר מידו, עד שלא הגיע לי' טפחים גוללו אצלו, משהגיע לי' טפחים הופכו על הכתב, והוינן בה: אמאי הופכו על הכתב? הא לא נח, ואמר רבא: בכותל משופע" וכו'. על דבריה אלו של הגמרא מעירים התוספות (בד"ה בכותל) "דאיירי כגון שרבים מכתפים עליו, דהוי רה"ר", וכוונתם היא לדברי עולא בהמשך (בדף ח ע"א): "עמוד תשעה ברה"ר ורבים מכתפין עליו וזרק ונח על גביו חייב; מ"ט? פחות משלשה מדרס דרסי ליה רבים, משלשה ועד תשעה לא מדרס דרסי ליה ולא כתופי מכתפי, תשעה ודאי מכתפין עילויה", וכפי שהסביר הרמב"ן (בדף ה ע"ב, ד"ה בכותל): "דאי אין רבים מכתפין עליו הו"ל כרמלית". אולם הרמב"ן עצמו סובר שמדובר "אע"פ שאין רבים

מכתפין עליו, דכל אויר רה"ר עד עשרה ר"ה, ופני כותל משופע וכותל שאינו משפע שוין הן, ותנן: 'למטה מעשרה כזורק בארץ' ואוקימנא בפני הכותל ממש ובדבלה שמנה כדלקמן". ולכאורה אכן קשה מדוע התוספות מתעלמים ממשנה מפורשת, המדברת על כותל, ואומרת (בדף ק ע"א) ש"למטה מעשרה טפחים כזורק בארץ", ונדחקים להסביר שמדובר כאן בדין כיתוף? הרי דינו של עולא הוא דין מחודש, האומר שעל אף שבמקום שמונח בו העמוד אין רשות הרבים, מכל מקום אנו רואים את העמוד עצמו כרשות הרבים, ואין צורך להגיע לכך. ואף על פי שהרשב"א (בדף ה ע"ב, ד"ה בכותל) כתב: "ומסתברא כלישנא קמא — דהיינו הסבר התוספות — דהתם הוא בדלא נח במקום מסוים, אלא שנחה על פני הכותל מצד הדבלה שהיא לחה ושמנה, אבל כאן שהוא מקום מסוים לנוח בו החפץ, הרי הוא כתל שאם מכתפין בו הוי כרשות הרבים, ואי לא הוי כרמלית", אולם לפי הרמב"ן מובן שאי אפשר לדמות זאת לעמוד, מכיוון שבעמוד יש דין מחודש, שהוא מבטל את דין רשות הרבים למטה ויוצר רשות הרבים חדשה למעלה, ואילו אצלנו מדובר בכותל של רשות הרבים, ולפי דעת הרמב"ן אין נפקא מינה אם הונח בו החפץ מחמת לחות הדבלה או מחמת שזהו מקום מסוים.

ועוד יש להוסיף להקשות. השולחן ערוך פוסק מצד אחד (בסימן שמה, סעיף י) לגבי דינו של עולא, ש"אם הוא גבוה ט' טפחים מצומצמים ורבים מכתפים עליו, הוי רה"ר אפילו אינו רחב ארבעה, ויש מי שאומר שהוא הדין לגבוה מתשעה ועד עשרה ורבים מכתפים עליו, הוי רשות הרבים אפי' אינו רחב ארבע" וכו', ומצד שני הוא כותב (בסימן שוב, סעיף א) לגבי דין הספר, שאם "היה קורא בו על הגג ונתגלגל ראשו האחד מידו, עד שלא הגיע לעשרה טפחים התחתונים הקרובים לארץ — גוללו אצלו; הגיע לעשרה טפחים התחתונים — אם הכותל משופע בענין שנח עליו, אסור לגללו אצלו", ואינו מזכיר שרבים צריכים להיות מכתפים עליו.

ואף על פי שה"מגן אברהם" כתב שם (בסימן שנב, ס"ק ה): "ודוקא כשרבים מכתפין עליו, הא לאו הכי הוי כרמלית, וכיון דאגודו בידו שרי להביאו אצלו לכ"ע", אולם גם הוא סיים: "ועסי' שמ"ה ס"י", וביאר את דבריו רבי עקיבא איגר (בהגהותיו שם) "דלדיעה הא' דשם דדוקא בט' מצומצמת, א"כ היכא קתני הכא משהגיע לי"ט? הא כה"ג לא הוי הכותל רה"ר. אלא צ"ל דכותל משופע, כיון דנח בשפועו דרואה פני הקרקע דרה"ר, הוי השפוע רה"ר כמו בזרק הכותל למטה מי' דבילה שמינה ונח בפני הכותל, וכמ"ש הריטב"א, ע"ש", ואם כן לדעה הראשונה שם מדובר אצלנו כסברת הרמב"ן, מדין דבלה, בניגוד לדבריהם של התוספות, ויש צורך להבין כיצד יסבירו זאת התוספות. וכמו כן יש צורך להבין את דברי הגמרא בהמשך. הגמרא כותבת בהמשך דבריה (בדף ז ע"ב): "דאיתמר: חורי רה"י כרה"י דמו; חורי רה"ר — אביי אומר: כרה"ר דמו, רבא אומר: לאו כרה"ר דמו", ולכאורה אין זה מובן מדוע יש הבדל בין חורי רשות היחיד לחורי רשות הרבים? הרי בשניהם מדובר בחור הסמוך לרשות. וכתב הרשב"א (שם, בד"ה ורבא), שסברת אביי "דמשוי ליה ברשות הרבים, ואע"ג דהוי למעלה משלשה, ואע"ג דהוי מקום מטויים כעמוד גבוה ג' ברוחב ד' דמשוי ליה ככרמלית", היא ש"חור שאני, לפי שבני רה"ר מצניעין שם כליהם, וה"ל כתל גבוה תשעה דמשוינן ליה רה"ר מפני שרבים מכתפין עליו". הרשב"א כותב שסברת אביי היא כעולא, שהחור דומה לעמוד שרבים מכתפים עליו, על אף שבדברי עולא אין מחלוקת, ויש צורך להבין מדוע לדעת אביי יש דמיון בין שני הדינים, ואילו לדעת רבא אין ביניהם דמיון.

כדי לענות על שאלות אלו, יש צורך להגדיר תחילה את ההבדל בין רשות היחיד לרשות הרבים. הרמב"ם כותב (בפרק יד, הלכות יז"ח): "נעץ קנה ברה"י, אפילו גבוה מאה אמה וזרק מרה"ר ונח על גביו — חייב, שרה"י עולה עד לרקיע... נעץ קנה ברה"ר וכראשו טרסקל וזרק ונח על גביו פטור, שאין רשות הרבים אלא עד

עשרה" וכו', והוסיף הראב"ד: "ואפי' עד עשרה בזה פטור, דרשות היחיד לא הוי, דלא אמרינן גוד אחית מחיצתא, דהויא לה מחיצה שהגדיים בוקעין בה, ורשות הרבים נמי לא הוי, אלא כרמלית הוי, דאין ראוי לכתף עליו", וכתב ה"מגיד משנה": "ואני אומר שלא נתכוין רבינו לחלק בדין בין אם הטרסקל תוך י' או למעלה, שא"כ היה לו לכתוב: נעץ קנה גבוה יותר מעשרה, אלא נתינת טעם כתב, למה אין דין קנה זה כשהוא ברה"ר, כרה"ר, כמו שהוא כרה"י בהיותו שם, כנזכר למעלה, ואמר שאין אויר רה"ר עולה עד לרקיע אלא עד י', ובין שאין האויר תופס אלא עד י', בדין הוא שכל דבר גבוה יתר מג' יחלוק בו רשות בין תוך י' בין למעלה מעשרה" וכו'. אולם לכאורה דבריו אינם מובנים. לכאורה אין זה מובן מדוע הדין ש"אין האויר תופס אלא עד י'" גורם לכך שגם בתוך עשרה לא יהיה לעמוד דין רשות הרבים? הרי בתוך עשרה יש לאויר דין רשות הרבים. אלא צריך לומר שכוונת הדברים היא שיש הבדל בין גדרי רשות היחיד לגדרי רשות הרבים. רשות היחיד מוגדרת על ידי מחיצות המבדילות אותה מן השטח הסמוך לה, ואילו רשות הרבים מוגדרת על ידי שימוש של רבים בה. ולפי זה מובן שיש הבדל בין קנה הנעוץ ברשות היחיד, לבין קנה הנעוץ ברשות הרבים. קנה הנעוץ ברשות היחיד מוגדר כרשות היחיד גם אם הוא עולה עד לרקיע, מכיוון שהוא נמצא בתוך מחיצות של רשות היחיד, ואילו קנה הנעוץ ברשות הרבים אינו מוגדר כרשות הרבים בין אם הוא למעלה מעשרה ובין אם הוא למטה מעשרה, מכיוון שאין הרבים משתמשים בו, ולכן כותב ה"מגיד משנה" שכפי שקנה למעלה מעשרה אינו מוגדר כרשות הרבים, כך גם קנה למטה מעשרה אינו מוגדר כרשות הרבים, וזאת מכיוון שאין הרבים משתמשים בו. וזו היא כוונת הרמב"ם באמרו ש"אין רשות הרבים אלא עד עשרה", שאין רשות הרבים מוגדרת על ידי המחיצות, אלא זה הוא דין של שימוש בקרקע.

ולפי זה ניתן להבין גם את ההבדל שבין חורי רשות היחיד לחורי

רשות הרבים. הרמב"ם כתב (בפרק יד, הלכה א) שרשות היחיד היא "מקום שהוא מוקף ארבע מחיצות, גובהן עשרה וביניהן ארבעה על ארבעה או יתר על כן", והעיר על כך הגר"א (שם): "פשוט בכמה מקומות, ועיקרה בברייתא שם (שבת ו, א): גדר, דלא כפירש"י שם" וכו', שכן לפי רש"י (שם, בד"ה גדר) כוונת הברייתא היא שהכותל עצמו "גבוה י' ורחב ד'", ולא שהכותל מקיף מקום רחב ארבעה טפחים. אולם אין כוונת הגר"א לומר שדינו של רש"י אינו נכון, שכן זו היא משנה מפורשת (בדף צט ע"א) האומרת שסלע הגבוה עשרה טפחים ורחב ארבעה טפחים מוגדר כרשות היחיד, אלא כוונתו היא שאין הברייתא מדברת בכך, מכיוון שאין זה מסתבר לומר שכאשר הברייתא רוצה להגדיר מה היא רשות היחיד, היא תגדיר זאת ככותל שהוא עצמו גבוה עשרה טפחים ורחב ארבעה טפחים, ולא במציאות הפשוטה של כותל גבוה עשרה טפחים, המקיף שטח של ארבעה טפחים. ועל סוג כותל כזה מדברת גם הגמרא בהמשך (בדף צט ע"ב). הגמרא בהמשך שואלת, האם "כותל ברה"ר גבוה י' ואינו רחב ארבע ומוקף לכרמלית ועשאו רה"י" מוגדר כרשות היחיד או לא? והיא מדברת על כותל ממשי, ולא על כותל של "גדר אסיק", ועונה: "קל וחומר, לאחרים עושה מחיצה, לעצמו לא כ"ש?". ואם כן רואים אנו שברשות היחיד המחיצות עצמן מוגדרות גם כן כרשות היחיד, מכיוון שהגדרת רשות היחיד נעשית על ידי המחיצות שהיא מוקפת בהן, וכפי שהמחיצות מקיפות את השטח הפנימי, כך הן מקיפות גם את עצמן. ולפי זה מובן גם שחורי רשות היחיד מוגדרים לכולי עלמא כרשות היחיד, וכל הספק הוא רק בחורי רשות הרבים שהגדרתם כרשות הרבים באה להם מצד השימוש בהם, ובהם סובר אב"י שהם מוגדרים כרשות הרבים, על אף שאין משתמשים בקרקע שעליה הוקם הכותל, מכיוון שכפי שחידש עולא שעמוד הנעוץ ברשות הרבים מוגדר כרשות הרבים על אף שאי אפשר להשתמש בקרקע שהוא נעוץ בה, מכיוון שבו עצמו ניתן להשתמש, כך גם הכותל מוגדר כרשות הרבים על אף שאי אפשר להשתמש בקרקע שהוקם עליה,

מכיוון שבו עצמו אפשר להשתמש. ואילו רבא חולק על כך וסובר שהכותל אינו מוגדר כרשות הרבים, וזאת משני טעמים: ראשית הוא סובר שרק שימושים המסייעים להילוך ברשות הרבים, כגון כיתוף, יכולים לגרום להגדרת המקום כרשות הרבים, ולא שאר השימושים, ומכיוון שהכותל אינו מסייע להילוך ברשות הרבים, לכן אין הוא יכול להיות מוגדר כרשות הרבים. ושנית הוא סובר שרק דברים הנמצאים בתוך תחומי רשות הרבים ניתן להגדיר כרשות הרבים על אף שאין מהלכים בהם, ולא דברים הנמצאים מחוץ לתחומי רשות הרבים, ולכן הכותל שאינו נמצא בתוך תחומי רשות הרבים אינו יכול להיות מוגדר כרשות הרבים.

והנה, לגבי דינו של עולא של כתב הרמב"ם (בפרק יד, הלכה ח): "מקום שיש בגובהו תשעה טפחים מצומצמות לא פחות ולא יתר ברשות הרבים – הרי הוא כרה"ר, ואין משגיחין על מדת ארכו ומדת רחבו בין רחב בין קצר מפני שרבים מכתפין עליו" וכו', וכן היא שיטת רש"י. ואילו ה"תוספות רי"ד" (לדף ח ע"א) כתב: "אמר עולא עמוד תשעה ורחב ארבעה כו' – כך ראיתי כתוב במקצת ספרים, וכך עיקר. אבל המורה כתב: 'תשעה ודאי מכתפי עילויה – וכיון דצריך לרבים, רה"ר הוא בין רחב בין קצר', ואינו נראה לי כלל דבעמוד קצר מיירי, אלא דוקא בעמוד רחב ד' על ד', דאי בעמוד קצר מיירי, מאי איריא תשעה ותו לא? אפילו עשרה נמי, דהא חזינן דכתיפיו של אדם למעלה מעשרה הן, וכל שכן דאי הוי עשרה טפי ניחא לכתופי עילויה, ואמאי נקט תשעה דוקא? אלא ודאי ש"מ דוקא בעינן שיהא רחב ד' על ד', דניחא תשמישתיה, אבל אי לא הוי רחב ד' על ד', דלא ניחא תשמישתיה, שאין ראוי לסמוך משוי עליו שמא יפול, לא הוי רה"ר אלא מקום פטור, ומשום דבעינן שיהא רחב ד' על ד', מש"ה נקט תשעה דוקא ולא עשרה, דאי גבוה עשרה, כיון דרחב ארבעה הוי רה"י גמורה, ואע"ג דמכתפי עליה רבים, אין כח לכיתוף הרבים לבטל מחיצות רה"י, שהרי חצר שיש לה שני פתחים זה

כנגד זה והרבים בוקעין בה, רה"י גמורה היא, ואין הילוך הרבים מבטל מחיצותיה" וכו'. ה"תוספות רי"ד" כותב שרק אם נסביר שמדובר בעמוד הרחב ארבעה, יהיה מובן שהגמרא כתבה שהוא גבוה תשעה טפחים, שכן אם הוא היה גבוה עשרה טפחים, הוא היה מוגדר כרשות היחיד, וכיתוף הרבים לא היה יכול להפכו לרשות הרבים, אולם אם נסביר שמדובר בעמוד שאין רוחבו מגיע לארבעה טפחים, אין זה מובן מדוע כתבה הגמרא שגובהו של העמוד הוא תשעה טפחים ולא עשרה? הרי גם אם היה גובהו עשרה טפחים, מכל מקום כיתוף הרבים היה יכול להפכו לרשות הרבים. אולם דבריו, שהכיתוף על עמוד רחב ארבעה וגבוה עשרה טפחים אינו יכול להפכו לרשות הרבים, אינם מוכרחים. הגמרא בהמשך (בדף צט ע"ב) שואלת: "בעא מיניה רב מרדכי מרבא: עמוד ברה"ר גבוה י' ורחב ד' חורק ונח על גביו מהו? מי אמרינן: הרי עקירה באיסור, הרי הנחה באיסור, או דילמא כיון דממקום פטור קאתיא, לא?", ולכאורה אין זה מובן מדוע הגמרא אומרת "דממקום פטור קאתיא"? הרי אויר רשות היחיד מוגדר כרשות היחיד עד לרקיע. וכתב הרמב"ן (בד"ה או דילמא) "דכי אמרינן רה"י עולה עד לרקיע, דילמא באויר חצר, אבל בעמוד – לא", ואם כן עמוד אינו מוגדר לגמרי כרשות היחיד, וזאת מכיוון שמחיצותיו הן מחיצות רק מצד "גוד אסיק", ולא מחיצות ממש, ולפי זה ייתכן שגם כיתוף עליו יכול לבטלו מדין רשות היחיד ולהפכו לרשות הרבים. ואף דבריו של ה"תוספות רי"ד", שעמוד שאינו רחב ארבעה שרבים מכתפים עליו יכול להיהפך לרשות הרבים אפילו אם הוא גבוה עשרה טפחים, תלויים במחלוקת ראשונים. הרשב"א לעיל (בדף ה ע"א, ד"ה הא דאמרינן) כותב: "ואיכא מרבנותא דכתבו דמתניתין אפי' למעלה מעשרה היא, ואע"ג דלמעלה מעשרה ברשות הרבים מקום פטור הוא, כיון דקי"ל המוציא משוי למעלה מעשרה – חייב, וכן המעביר ברשות הרבים למעלה מעשרה חייב, הכא נמי אע"פ שידו של עני למעלה מעשרה, הנותן לתוכו כאלו נותן ברשות הרבים, וסייעו להא משמעתין דהכא, דאקשינן

טרסקל ברשות הרבים רשות היחיד היא. ואינו נראה בעיני מכמה טעמים... אבל למעלה מעשרה, אף על פי שאינו נעשה רשות, מ"מ לא נח ברשות הרבים, ולא גרע מטה בכותל למעלה מעשרה, דהוי כזורק באויר, כנ"ל. לפי השיטה הראשונה, יכולה הנחה למעלה מעשרה להיות מוגדרת כהנחה ברשות הרבים, ואילו לפי שיטת הרשב"א אין הנחה למעלה מעשרה יכולה להיות מוגדרת כהנחה ברשות הרבים. ולפי זה מובן שדברי ה"תוספות רי"ד" יהיו נכונים רק לפי שיטת הראשונים המובאת בתחילה, ולפיה יכולה הנחה מעל עשרה טפחים להיות מוגדרת כהנחה ברשות הרבים, ולא לפי שיטת הרשב"א.

ואכן רוב הראשונים חולקים על סברת ה"תוספות רי"ד", וכותבים שאין העמוד צריך להיות רחב ארבעה על ארבעה טפחים כדי להיות מוגדר כרשות הרבים. וכן כתב הגר"א (בביאוריו לסימן שמה, סעיף י), "דרחב ד' לא איתמר אלא לרה"י, וגם לכרמלית מקולי רה"י, אבל בר"ה לא, מדקאמר: 'ואקילו בה מקולי רה"י וכו'; והא דאמרינן דבעי' עקירה והנחה ע"ג מקום ד' בין ברה"י בין בר"ה, כבר הקשו הראשונים... ותי' דמיירי בבעלי חיים ואדם דאינן חולקין רשות לעצמן, אבל בש"ד ודאי א"צ מקום ד', וכ"כ הראב"ד ורשב"א ור"נ ורש"י ומ"מ" וכו'. אולם לכאורה אין מובן מה היא כוונתם? הרי רוחבה של רשות הרבים צריך להיות שש-עשרה אמות ולא רק ארבעה טפחים. ואף על פי שהגר"א הוכיח את דבריו מתוך הגמרא (בדף ז ע"ב) האומרת שכרמלית, "אקילו בה רבנן מקולי רה"י ומקולי רה"ר; מקולי רה"י, דאי איכא מקום ארבעה הוא דהויא כרמלית, ואי לא, מקום פטור בעלמא הוא; מקולי רה"ר, דעד י' טפחים הוא דהויא כרמלי', למעלה מי' טפחים לא הויא כרמלי" וכו', שממנה משמע שרוחבה של רשות הרבים אינו צריך להיות ארבעה טפחים, שהרי אם לא כן, לא היו חכמים מקלים בכרמלית אלא מקולי רשות הרבים, התופסת רק עד עשרה טפחים ואינה קיימת אלא אם כן יש בה רוחב של ארבעה טפחים,

ולא מקולי רשות היחיד. אולם כבר כתב הר"ן בחידושו (שם, ד"ה מקולי), ש"ברשות הרבים נמי אית לי האי קולא, דדוקא מקום ארבעה הוי רשות הרבים, ואי לא – לא", אלא ש"אי הוה יליף לתרוייהו מרשות הרבים, אכתי הוה קשיא לן אמאי לא יליף מרשות היחיד, וכיון שכן איכא למדחי האי בהא והאי בהא". ונראה להסביר שכוונת הגמרא היא, שהדמיון בין כרמלית לרשות היחיד הוא שבשתיהן יש דין של מחיצות מטעם "גוד אסיק", מה שאין כן ברשות הרבים. כפי שסביב רשות היחיד שרוחבה הוא ארבעה טפחים ניתן ליצור מחיצות מטעם דין "גוד אסיק", כך גם בכרמלית שרוחבה הוא ארבעה טפחים, והיא נמצאת בתוך רשות הרבים, ניתן ליצור מחיצות מטעם דין "גוד אסיק", ובזה קיים דמיון ביניהם, מה שאין כן רשות הרבים, שסביבה אין ניתן ליצור מחיצות מטעם דין "גוד אסיק".

ונראה להסביר שהמחלוקת בין הרמב"ם ורש"י לבין ה"תוספות רי"ד" היא בהסבר דינו של עולא. עולא חידש שעמוד הנעוץ ברשות הרבים וגובהו תשעה טפחים ורבים מכתפים עליו מוגדר כרשות הרבים. ואת דינו ניתן להבין בשני אופנים. ניתן להבין שאנו יוצרים למעלה רשות הרבים חדשה, וניתן להבין שרשות הרבים של העמוד היא רשות הרבים שמלמטה לו. ונראה להסביר שזו היא המחלוקת בין הרמב"ם ורש"י לבין ה"תוספות רי"ד". רש"י והרמב"ם סוברים שרשות הרבים של העמוד היא רשות הרבים שמלמטה לו, ועל כן היא מוגדרת כרשות הרבים גם אם אין בה ארבעה טפחים, שהרי היא חלק מרשות הרבים הכללית, ואילו ה"תוספות רי"ד" סובר שאנו יוצרים למעלה רשות הרבים חדשה, ועל כן אנו זקוקים לארבעה טפחים כדי שאמנם תוכל להיות רשות הרבים חדשה.

ועל פי היסוד שהבאנו לחלק בין הגדרת רשות היחיד להגדרת רשות הרבים, ניתן להבין גם את המחלוקת שבין התוספות לרמב"ן,

שדיברנו עליה בתחילת דברינו. הרמב"ן כתב שאת דין הכותל המשופע אנו למדים מתוך המשנה: "למטה מעשרה טפחים כוורק בארץ", ואילו התוספות כתבו שאנו למדים על דין זה מתוך דינו של עולא, העוסק בעמוד שרבים מכתפים עליו. ונראה להסביר שהתוספות לא הסתפקו בדברי המשנה, מכיוון שרשות הרבים מוגדרת כמקום שימוש של הרבים, ואם אין רבים יכולים לכתף על הכותל — אי אפשר להגדיר אותה כרשות הרבים. אם רשות הרבים הייתה מוגדרת על ידי מחיצות, לא היה צורך להגיע לדין הכיתוף, אולם מכיוון שהיא מוגדרת כדין של שימוש, מובן שרק אם הרבים משתמשים בה, כגון שמכתפים עליה, היא מוגדרת כרשות הרבים, ולא אם אין משתמשים בה. לפי שיטת התוספות יש הבדל בין דין הדבלה, שעליה מדברת המשנה, לבין דין הכותל המשופע, ואף על פי שבדין הדבלה אין צורך שישתמשו בכותל, אלא רק שישתמשו בקרקע רשות הרבים, מכיוון שכאשר מדביקים את הדבלה לכותל היא אינה נחה במקום מסוים על הכותל, וכפי שכתב הרשב"א, אלא היא נחשבת כמונחת על קרקע רשות הרבים, אולם בדין הכותל המשופע החפץ נחשב כמונח על הכותל עצמו במקום מסוים, ולכן יש צורך שישתמשו הרבים בכותל עצמו, ולכן לא הסתפקו התוספות במשנה, והביאו את דין הכיתוף. אלא שרבי עקיבא איגר הקשה מדוע לפי הדעה הראשונה המובאת בשולחן ערוך, הסוברת שדינו של עולא אינו אמור אלא בעמוד בגובה תשעה טפחים מצומצמים, נחשב הספר כמונח ברשות הרבים כשהגיע למרחק של עשרה טפחים מן הארץ? ונראה להסביר שעל אף שהתוספות סוברים שהספר נחשב כמונח על הכותל, ועל כן הכותל הוא שצריך להיות מוגדר כרשות הרבים, אולם גם הם מודים שמכיוון שהספר רואה את פני הקרקע, הוא עדיף מחפץ המונח על גבי טרסקל, ולכן על אף שהכותל צריך להיות כותל שניתן לכתף עליו, אולם הכיתוף אינו צריך להיות כיתוף מעולה כבדינו של עולא, וגם כיתוף של עשרה טפחים יכול להפכו להיות מוגדר כרשות הרבים.